

Sygn. akt. I C 549/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni - I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Berent

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Świst

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2022 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

o zapłatę

oddala powództwo;

przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni na rzecz radcy prawnego T. W. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, w tym należny podatek od towarów i usług;

zasądza od powoda B. M. na rzecz pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

nie obciąża powoda kosztami procesu w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 549/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 września 2022 r. w zakresie pkt I. i III.

(podstawa faktyczna i żądanie pozwu)

Powód B. M. wystąpił z powództwem przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., żądając ostatecznie zasądzenia na swoją rzecz następujących kwot:

- 1) 2.973,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.996,93 zł od dnia 13 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty i od kwoty 976,77 zł od dnia 14 września 2021 r. do dnia zapłaty;
- 2) 3.950,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.975,24 zł od dnia 16 października 2021 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.975,24 zł od dnia 16 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;
- 3) 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł z pozwaną umowę zlecenia na czas określony, tj. na okres od dnia 8 czerwca do 31 sierpnia 2021 r. do prac pomocniczych na magazynie i przy produkcji firmy (...) Spółki

Akcyjnej z siedzibą w G.. Praca była świadczona w trybie ciągłym i była dla powoda jedynym źródłem utrzymania, o czym informował przedstawiciela pozwanego przed zatrudnieniem. Stawka godzinowa wynagrodzenia wynosiła 18,30 zł, co odpowiadało kwocie minimalnego wynagrodzenia za pracę. Powód otrzymał pełne wynagrodzenie wyłącznie za miesiąc czerwiec 2021 r., a za lipiec i sierpień w niepełnym wymiarze z uwagi na zajęcia komornicze, o czym dowiedział się w dniu 13 sierpnia 2021 r. Mimo zapewnień o dalszym zatrudnieniu, pozwana poinformowała powoda o zakończeniu współpracy. Realizacja przez pozwanego zajęcia komorniczego spowodowała, że powód utracił jedyne źródło dochodu i utrzymania, co wywołało u niego silne napięcie z powodu stresu, gdyż stanął w obliczu ubóstwa i bezdomności, cierpiał z powodu głodu i utracił zaufanie do instytucji, które winny chronić dłużnika zgodnie z art. 833 § 2¹ k.p.c. Z uwagi na brak informacji od pozwanego, powód utracił możliwość zaskarżenia czynności komornika.

Powód domagał się zapłaty niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc lipiec i sierpień 2021 r. w kwotach 1.996,93 zł i 976,77 zł, odszkodowania za szkodę w wysokości wynagrodzenia za miesiące wrzesień i październik 2021r. obliczone jako średnie wynagrodzenie za dwa miesiące wcześniejsze, które powód przepracował w pełnym wymiarze, a także zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł za cierpienia, jakich doznał na skutek braku środków do życia spowodowanych nieprawidłowym zachowaniem pozwanej, tj. naruszenia dóbr osobistych w postaci godności, spokoju psychicznego, bezpieczeństwa egzystencji.

(pozew, k. 3-6, pismo procesowe z dnia 21 stycznia 2022r., k. 71-73v)

(stanowisko pozwanej)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, wnosząc o zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana wskazała, że stosunek cywilnoprawny pomiędzy stronami ustał w wyniku upływu okresu, na jaki umowa została zawarta, a spółka nigdy nie gwarantowała dalszego zatrudnienia. Od samego początku współpracy powód jako warunek współpracy próbował wymusić rozliczanie się w gotówce i nie chciał zgodzić się na wpisanie do umowy nr rachunku bankowego. Gdy wskazał nr rachunku należący do innej osoby, został poinformowany, że nie powstrzyma to pozwanej przed wypełnieniem zobowiązań wobec komornika, jeżeli wynagrodzenie zostanie zajęte. W związku z zajęciem komorniczym pozwana dokonała stosownych potrąceń zgodnie z pismem komornika. R., do której powód zgłosił się po wyjaśnienia, nie miała wglądu w dokumentację płacowo – kadrową i wiedzy odnośnie do szczegółów zajęcia. Pozwana wskazała, że nie ma obowiązku informowania dłużnika o rozbieżnościach w adresie przez niego posiadanym, o innych adresach i zajęciu wierzytelności dłużnika. Zresztą, powód mógł podać do rozliczeń dowolny adres. Informacja o jedynym źródle utrzymania dotarła do pozwanej w dniu 23 sierpnia 2021 r. i pozwana skontaktowała się z komornikiem celem ustalenia dalszego postępowania. W tej dacie wynagrodzenie za lipiec było już wypłacone. Umowa na dalszy okres nie została zawarta z powodem, albowiem klient pozwanej nie przedłużył zamówienia na jego osobę. Pozwana wskazała, że dochód z umowy zlecenia nie podlega żadnej ochronie przed egzekucją sądową, a umowa ta nie jest regulowana przez normy prawa pracy. Nadto, żeby do umowy zlecenia miała zastosowanie ochrona przewidziana w Kodeksie pracy umowa taka musi mieć charakter stałej, długoterminowej umowy, a nie krótkiej i jednorazowej (praca dorywcza). Pozwana podniosła także, że zleceniodawca w ramach swoich obowiązków informacyjnych wobec komornika musi zawiadomić go o pojawieniu się przychodu z kolejnego tytułu, a następnie dokonać potrącenia i to komornik decyduje, czy kodeks pracy ma zastosowanie, czy też nie. Oświadczenie o jedynym źródle utrzymania powinien złożyć komornikowi dłużnik, aby ten ewentualnie zwolnił daną wierzytelność. Tym samym pozwana wskazała, że dopełniła wszelkich obowiązków, co więcej jej pracownik – po otrzymaniu pisma powoda – interweniował u komornika, który zwolnił jedynie połowę zajętej kwoty.

(odpowiedź na pozew, k. 88-92)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 czerwca 2021 r. pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. (jako zleceniodawca) zawarła z powodem B. M. (jako zleceniobiorcą) umowę zlecenia nr (...) na czas określony, tj. na okres od 8 czerwca 2021

roku do 30 czerwca 2021 roku, na podstawie której zleceniodawca zlecił powodowi do wykonania usługi w postaci prac pomocniczych na magazynie i przy produkcji w (...) Spółce Akcyjnej. Z tytułu realizacji ww. usług zleceniobiorca miał otrzymać wynagrodzenie, wypłacane w miesięcznych okresach rozliczeniowych, obliczone według stawki dziennej 18,30 zł/h brutto świadczenia usług powiększoną o pozostałe składniki wymienione w załączniku nr 1 do umowy, płatne przelewem na wskazany przez powoda rachunek bankowy. W umowie powód wskazał swój adres zamieszkania: G., ul. (...). J. U. 39/22.

(dowód: umowa zlecenia nr (...), k. 7)

W dniu 30 czerwca 2021 roku strony zawarły kolejną umowę na okres od 1 lipca 2021 roku do dnia 31 lipca 2021 roku, zaś w dniu 29 lipca 2021 roku na okres od 1 sierpnia 2021 roku do 31 sierpnia 2021 roku. Warunki obu umów były takie same, jak w umowie z dnia 7 czerwca 2021 roku.

(dowód: umowa zlecenia nr (...), k. 9, umowa zlecenia nr (...), k. 10)

Przed zawarciem umowy powód poinformował rekruterkę pozwanej spółki (...), iż chciałby otrzymywać wynagrodzenie w gotówce. Ostatecznie jednak podał numer rachunku bankowego należącego do jego partnerki.

(dowód: zeznania świadka A. B., płyta CD k. 148)

W lipcu 2021 roku powód przepracował łącznie 148,5 h, a w sierpniu 147,5 h. Za okres od 8-30 czerwca 2021 r. powód otrzymał wynagrodzenie w pełnej wysokości. A kolei, za okres 1-31 lipca 2021 roku w związku z zajęciem komorniczym pozwana spółka nie wypłaciła powodowi żadnej kwoty, natomiast za okres od 1-31 sierpnia 2021 roku wypłaciła mu połowę wynagrodzenia.

(dowód: rozliczenie wynagrodzenia, k. 12 -14, zestawienie czasu wykonywanych czynności, k. 15-16, przesłuchanie powoda, płyta CD k. 148)

W dniu 12 lipca 2021 roku Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Mielcu M. M. prowadzący postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi B. M. pod sygnaturą Km 1011/21 dokonał zajęcia wierzytelności dłużnika z tytułu wszelkich umów cywilnoprawnych, w tym m.in. z umowy zlecenia i wezwał pozwaną jako dłużnika zajętej wierzytelności do złożenia Komornikowi w ciągu tygodnia oświadczenia, czy dłużnikowi należy się od niej zajęta wierzytelność lub czy uznaje zajęte prawo i w jakiej wysokości, czy zajęta wierzytelność uiszcza czy też odmawia uiszczenia i z jakiej przyczyny, kiedy nastąpi wypłata zajętej wierzytelności, czy zajmowana wierzytelność jest już zajęta i przez jaką władzę, a także wezwał do potrącenia zajętej wierzytelności dłużnika aż do zaspokojenia egzekwowanej należności i kosztów egzekucyjnych. Jednocześnie, Komornik wskazał, że zajęciu podlega cała suma przypadająca dłużnikowi do wypłaty i obejmuje także wypłaty przyszłe. Powyższe zawiadomienie zostało przesłane na adres zameldowania powoda tj. M., ul. (...).

(dowód: zajęcie wierzytelności z dnia 12 lipca 2021 r. k. 94-95, k. 18 akt sprawy Km 1011/21, zeznania świadka M. Z., płyta CD k. 162)

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 21 lipca 2021 roku pozwana poinformowała Komornika, że powód świadczy na jej rzecz usługi na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych na okres od 8 czerwca do 31 lipca 2021 roku, wyjaśniając, że wynagrodzenie za wykonaną pracę jest naliczane i wypłacane do 15-tego każdego miesiąca, nadto podała wysokość wynagrodzenia za czerwiec 2021 r., a także wskazała, że należności na poczet pokrycia zajętej wierzytelności zostaną potrącone z wypłaty za lipiec i przekazane na konto Komornika do dnia 15. dnia następnego miesiąca.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 21 lipca 2021r., k. 96, k. 29 akt sprawy Km 1011/21)

Pozwana przekazała Komornikowi kwotę 1.996,93 zł z wynagrodzenia powoda za lipiec 2021 r. oraz kwotę 976,77 zł z wynagrodzenia za sierpień.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 24 września 2021r., k. 105)

O zajęciu wynagrodzenia pozwana spółka nie poinformowała powoda. Po uzyskaniu wiedzy o zajęciu, w sierpniu 2021 roku powód urządził awanturę rekruterce pozwanej spółki. O zachowaniu powoda pozwana spółka zawiadomiła klienta na rzecz którego powód świadczył usługi. A. B. nie miała wglądu do dokumentacji kadrowo – płacowej i skierowała powoda do działu kadr i płac.

(dowód: zeznania świadka A. B., płyta CD k. 148)

W dniu 16 sierpnia 2021 roku powód zwrócił się za pośrednictwem poczty elektronicznej do rekruterki pozwanej spółki (...) o wskazanie, kto i na jakiej podstawie dokonał zajęcia jego wynagrodzenia. W odpowiedzi, w dniu następnym rekruterka poinformowała powoda o danych komornika, który dokonał zajęcia, sygnaturze sprawy, a także wskazała, że zawiadomienie o zajęciu zostało przesłane na adres powoda w M..

(dowód: wydruki korespondencji e – mailowej stron, k. 18-40)

Pismem z dnia 18 sierpnia 2021 roku powód poinformował pozwaną, że adres zameldowania nie jest jego adresem korespondencyjnym i wniósł o kierowanie wszelkiej korespondencji na adres G., ul. (...), skr. nr 22. Nadto, pismem z tej samej daty oświadczył, że praca jaką wykonuje na rzecz pozwanego jest jego jedynym źródłem utrzymania.

(dowód: pismo powoda z dnia 18 sierpnia 2021r., k. 98-99)

Pracownik działu (...) skontaktowała się z Komornikiem i ustaliła, że potrącana będzie jedynie połowa wynagrodzenia.

(dowód: zeznania świadka M. Z., płyta CD k. 162)

Pismem z dnia 19 sierpnia 2021 roku powód wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 1.996,93 zł przelanej na konto Komornika w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: pismo powoda z dnia 19 sierpnia 2021r., k. 100)

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, pismem z dnia 24 sierpnia 2021 roku pozwana poinformowała powoda, że powinien skierować wniosek do komornika o ograniczenie egzekucji powołując się na art. 833 §2 k.p.c., a także wskazała, że dotąd nie wpłynęło do niej żadne pismo komornika o ograniczeniu egzekucji z umowy zlecenia, w związku z czym prawidłowo dokonała potrąceń.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 24 sierpnia 2021r., k. 103)

Na wezwanie powoda o zwrot przekazanych przez pozwaną środków pieniężnych, komornik poinformował go, że nie dysponuje już tymi środkami, a wniosek o ich ewentualny zwrot powinien zostać skierowany do wierzyciela.

(dowód: przesłuchanie powoda, płyta CD k. 148)

Pismem z dnia 15 września 2021 r. pozwana poinformowała Komornika, że w związku z ustaniem zatrudnienia powoda dalsza realizacja potrąceń nie będzie możliwa.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 15 września 2021r., k. 101)

Pismem z dnia 22 września 2021 r. Komornik wezwał pozwaną do wskazania, czy potrącenie z wierzytelności dłużnika w kwocie 976,77 zł zostało dokonane z zastosowaniem art. 833 § 2¹ k.p.c., czy też przekazano wierzytelność w całości, wskazując, że potrącenie wierzytelności dłużnika należy dokonywać z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 833 § 2¹ k.p.c.

(dowód: pismo Komornika z dnia 22 września 2021r., k. 104, k. 35 akt sprawy Km 1011/21)

W odpowiedzi, pismem z dnia 24 września 2021 r. pozwana poinformowała Komornika, że potrącenie dokonane w dniu 15 września 2021r. zostało zrealizowane z ograniczeniem 50%, zgodnie z telefonicznymi ustaleniami z Komornikiem, wskazując, że dopiero w dniu 22 września 2021r. otrzymała informację o ograniczeniu egzekucji zgodnie z art. 833 § 2¹ k.p.c. Jednocześnie, pozwana wskazała, że w związku z brakiem takiej informacji na etapie wypłaty wynagrodzeń zleceniobiorcy postąpiła zgodnie z zajęciem i informacjami od Komornika.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 24 września 2021r., k. 105, k. 36 akt sprawy Km 1011/21)

Na zapytanie powoda, A. B. poinformowała go w dniu 12 sierpnia 2021 r. za pomocą wiadomości tekstowej sms, iż istnieje możliwość przedłużenia umowy na dwa miesiące za zgodną kierownika i w razie zainteresowania poprosiła o kontakt telefoniczny. W dniu 30 sierpnia 2021 r. rekruterka pozwanej spółki poinformowała powoda, że umowa zlecenia nie zostanie z nim przedłużona na kolejny okres. Przyczyną braku zawarcia umowy na okres kolejny było niezłożenie zamówienia na usługi powoda przez klienta (...) S.A.

(dowód: wydruk korespondencji sms, k. 114, zeznania świadka A. B., płyta CD k. 148)

Od sierpnia 2021 roku do czasu znalezienia nowej pracy tj. do listopada 2021 roku powód pozostawał na utrzymaniu swojej partnerki M. U., która pokrywała m.in. koszty zakupu żywności czy biletów. Powód był zirytowany i przybity realizacją zajęcia przez pozwaną spółkę, a także trudnościami z kontaktem z Komornikiem.

(dowód: zeznania świadka M. U., płyta CD k. 148, przesłuchanie powoda, płyta CD k. 148)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadków A. B., M. U., A. W., M. Z., a także dowodu z przesłuchania powoda.

(ocena dowodów)

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dokumentów powołanych w ustaleniach stanu faktycznego. Podkreślić bowiem należy, iż dokumenty w postaci pism komornika mają charakter dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 k.p.c. i korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nim oświadczeń, których żadna ze stron nie kwestionowała w trybie art. 252 k.p.c. Ponadto, za w pełni wiarygodne Sąd uznał także powołane w ustaleniach stanu faktycznego dokumenty prywatne w postaci umów zlecenia, dokumentów płacowych, korespondencji prowadzonej przez strony, a także przez pozwaną i Komornika. Żadna ze stron nie zaprzeczyła bowiem prawdziwości tychże dokumentów, zaś Sąd z urzędu nie dopatrył się żadnych okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do ich autentyczności.

Jeśli chodzi o ocenę osobowego materiału dowodowego to – zdaniem Sądu – nie ma podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków A. B. i M. Z. co do sposobu wykonania zajęcia wynagrodzenia powoda w postępowaniu egzekucyjnym, a także zapewnień odnośnie możliwości dalszego zatrudnienia w miesiącach wrześniu i październiku 2021 roku. W ocenie Sądu zeznania wymienionych świadków były szczere, wewnętrznie spójne, a nadto korelowały z treścią przedłożonych dokumentów. Ponadto, zważyć należy, iż strona powodowa nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych dowodów, które podważałyby wiarygodność zeznań świadka A. B. odnośnie do braku gwarancji dalszego zatrudnienia powoda.

Niewiele natomiast do sprawy wniosły zeznania świadka A. W., albowiem nie pamiętała ani tego, czy (...) S.A., na rzecz którego powód świadczył usługi, po upływie terminu, na jaki została zawarta umowa, składała zamówienie na jego usługi ani też tego czy rozmawiała z powodem na temat jego dalszej pracy. Świadek nie wiedziała, czy jakkolwiek inna osoba składała powodowi zapewnienia o kontynuowaniu współpracy.

Brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka M. U. w zakresie dotyczącym udzielanej powodowi pomocy w okresie braku zatrudnienia, a także jego samopoczucia po uzyskaniu wiedzy o zajęciu komorniczym. W powyższym zakresie zeznania świadka należało ocenić jako spójne, logiczne i nie budzące wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego.

Jeśli natomiast chodzi o ocenę wiarygodności dowodu z przesłuchania powoda, to w znacznej części zeznania te korelują z treścią dowodów z dokumentów, w szczególności co do otrzymania sms o możliwości kontynuacji zatrudnienia (vide: wydruk wiadomości sms, k. 114), braku wypłaty wynagrodzenia (vide: dokumentacja płacowa), przebiegu korespondencji z pozwaną i Komornikiem (vide: dołączone wydruki korespondencji e – mailowej, a także prowadzonej pocztą tradycyjną), braku wiedzy o zajęciu wierzycelności (vide: adres powoda widniejący w pismach Komornika). Zwrócić należy jedynie uwagę na pewną nieścisłość w zeznaniach powoda. Otóż, relacjonując przebieg zdarzeń związanych z zajęciem jego wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia powód wskazywał, że miały one miejsce w lipcu 2021 roku, podczas gdy z dołączonej do akt sprawy dokumentacji wynika, że nastąpiły one w sierpniu 2021 roku. Nie budzą również wątpliwości co do wiarygodności zeznania powoda odnośnie jego stanu psychicznego po tym, jak uzyskał wiedzę o zajęciu, a także jego sytuacji materialnej i osobistej. W tym zakresie zeznania powoda korelują z zeznaniami świadka M. U..

(rozstrzygnięcie i podstawa prawna powództwa)

W ocenie Sądu powództwo było bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

(roszczenie o naprawienie szkody)

W niniejszej sprawie powód domagał się odszkodowania za szkodę stanowiącą równowartość wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia, które zostało przez pozwanego przekazane Komornikowi sądowemu w ramach zajęcia w postępowaniu egzekucyjnym oraz stanowiącego równowartość wynagrodzenia, które powód uzyskałby, gdyby została z nim zawarta umowa na kolejny dwumiesięczny okres (wrzesień – październik 2021 roku).

Przechodząc do szczegółowych rozważań należy wskazać, że swoje roszczenia powód wywodził z przepisu art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jak wskazuje się w doktrynie przesłankami odpowiedzialności kontraktowej w ogólności są: niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, będące następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność; szkoda po stronie wierzyciela oraz związek przyczynowy między zdarzeniem w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania a szkodą (vide: K. Osajda (red. serii), W. Borysiak (red. tomu), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 30, Warszawa 2022). Ciężar wykazania powyższych przesłanek spoczywa na powodzie.

(ocena zachowania pozwanej pod kątem naruszenia obowiązku umownego lub obowiązku powszechnego)

W ocenie Sądu powód nie sprostął powyższemu ciężarowi i w odniesieniu do roszczenia o zapłatę odszkodowania stanowiącego równowartość wynagrodzenia, które zostało przekazane komornikowi w ramach zajęcia wierzycelności nie zdołał wykazać ani tego, że pozwana spółka nie wykonała lub nienależycie wykonała swoje zobowiązanie wynikające z umowy zlecenia, ani też nie udowodnił wysokości szkody. Nadto, nawet, gdyby roszczenie powoda oprzeć na przepisach o odpowiedzialności deliktowej (art. 415 k.c.) nie sposób przyjąć, by pozwana dokonała czynu niedozwolonego tj. dopuściła się zawinionego działania bądź zaniechania naruszającego normę powszechnie obowiązującą.

Zważyć należy, iż obowiązki dłużnika zajętej wierzycelności określa przepis art. 896 k.p.c. W świetle tego przepisu dłużnik zajętej wierzycelności ma obowiązek m.in. – na wezwanie komornika – nie uiszczania należnego od niego

świadczenia dłużnikowi, lecz złożenia go komornikowi lub na rachunek depozytowy Ministra Finansów; złożenia w ciągu tygodnia oświadczenia czy i w jakiej wysokości przysługuje dłużnikowi zajęta wierzytelność, czy też odmawia zapłaty i z jakiej przyczyny, a także czy inne osoby roszczą sobie prawa do wierzytelności, czy i w jakim sądzie lub przed jakim organem toczy się lub toczyła się sprawa o zajętą wierzytelność oraz czy i o jakie roszczenie została skierowana do zajętej wierzytelności egzekucja przez innych wierzycieli.

Podkreślić należy, iż w świetle obowiązujących przepisów nie sposób uznać, aby po stronie dłużnika zajętej wierzytelności istniał obowiązek zawiadomienia komornika, że wynagrodzenie nie podlega zajęciu z uwagi na ograniczenie przedmiotowe egzekucji określone w art. 829 pkt 5 k.p.c. W myśl tego przepisu nie podlegają egzekucji u dłużnika pobierającego okresową stałą płacę - pieniądze w kwocie, która odpowiada niepodlegającej egzekucji części płacy za czas do najbliższego terminu wypłaty, a u dłużnika nieotrzymującego stałej płacy lub u dłużnika, będącego osobą fizyczną wykonującą działalność gospodarczą - pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez dwa tygodnie. W doktrynie powszechnie wskazuje się bowiem, że to komornik dokonuje oceny, jaka kwota nie podlega egzekucji u dłużnika nieotrzymującego stałej płacy (por. Z. Szczurek (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz. Wyd. 5, Sopot 2017; T. Wiśniewski (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Artykuły 730–1088, WKP 2021; T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne, wyd. V, WKP 2016).

Podkreślić należy, iż w zawiadomieniu o zajęciu wierzytelności z dnia 12 lipca 2021 roku komornik jednoznacznie wskazał, że zajęciu podlega cała suma przypadająca dłużnikowi do wypłaty i obejmuje także wypłaty przyszłe. Pozwana wykonała zatem zajęcie wynagrodzenia zgodnie z treścią zawiadomienia komornika sądowego o zajęciu wierzytelności dłużnika. Na pozwanej spółce nie spoczywał również obowiązek zawiadomienia Komornika o ograniczeniu egzekucji wynikający z zawartej przez strony umowy. W toku przeprowadzonego postępowania strona powodowa nie wykazała bowiem, że pomiędzy nią a pozwaną spółką zostało zawarte jakiegokolwiek porozumienie w tym przedmiocie. Bezzasadne były również zarzuty powoda w zakresie niepodania przez pozwaną komornikowi jego aktualnego adresu zamieszkania. Ustawodawca bowiem nie nałożył na dłużnika zajętej wierzytelności żadnych obowiązków w tym zakresie. Katalog obowiązków informacyjnych spoczywających na dłużniku zajętej wierzytelności zawiera art. 896 k.p.c. i wśród wymienionych w nim powinności nie ma obowiązku wskazania danych adresowych dłużnika. Zgodnie z art. 796 k.p.c. w zw. z art. 126 k.p.c. obowiązek wskazania adresu dłużnika spoczywa na wierzycielu. Tym samym należało uznać, że pozwana spółka nie dopuściła się ani naruszenia umowy ani też deliktu, co w konsekwencji oznacza, że nie powstał obowiązek naprawienia szkody ani w reżimie kontraktowym ani też w reżimie deliktowym.

Ponadto należało mieć na względzie, że jeżeli egzekucja zostanie skierowana do przedmiotów i kwot określonych w art. 829 k.p.c., dłużnik może zwrócić się z wnioskiem o umorzenie postępowania w całości lub w części albo o uchylenie czynności egzekucyjnych dotyczących tych przedmiotów. Może to uczynić także w formie skargi na czynności komornika (por. K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 11, Warszawa 2022). W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że powód mógł kwestionować zajęcie wynagrodzenia w pełnej wysokości w drodze skargi na czynność komornika. Jeśli tego nie uczynił, to obciążają go wszelkie negatywne skutki tego zaniechania. Brak jest jakiegokolwiek podstaw do przypisania pozwanej odpowiedzialności za zaniechania powoda w tym zakresie. Nadto, należy zwrócić uwagę, że w piśmie z dnia 24 sierpnia 2021 roku pozwana poinformowała powoda o konieczności złożenia wniosku do komornika o ograniczenie egzekucji powołując się na art. 833 § 2 k.p.c.

(powstanie szkody)

Nadto, w ocenie Sądu, powód nie wykazał w niniejszej sprawie szkody. Bezsporne było, że część wynagrodzenia powoda, która została przekazana przez pozwaną komornikowi została następnie przekazana wierzycielowi, a zatem została spożytkowana na zaspokojenie długów powoda w ramach postępowania egzekucyjnego. Jak wskazuje się w doktrynie szkodą jest uszczerbek w dobrach poszkodowanego, oznaczający niekorzystną zmianę wywołaną w tych dobrach. Ujawnia ją różnica między stanem powstałym w wyniku zdarzenia szkodzącego a stanem, jaki istniałby, gdyby ono nie wystąpiło (por. M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 353–626. Wyd. 3, Warszawa 2022). W rozpoznawanym przypadku kwota wynagrodzenia przekazana wierzycielowi w toku

postępowania egzekucyjnego zmniejszyła niewątpliwie pasywa powoda. W ostatecznym zatem rozrachunku stan majątku powoda rozumiany jako stosunek aktywów i pasywów nie uległ zmniejszeniu.

(odszkodowanie w zakresie utraconych korzyści)

W ocenie Sądu, na uwzględnienie nie zasługiwało także roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania stanowiącego równowartość wynagrodzenia, które powód mógłby uzyskać, gdyby pozwana spółka zawarła z nim umowę na kolejny okres dwumiesięczny. Przede wszystkim zważyć należy, iż z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby pozwana spółka kiedykolwiek zobowiązała się wobec powoda do zawarcia takowej umowy. Powód powoływał się na treść sms wysłanego do niego przez rekruterkę pozwanej spółki, informującego o możliwości przedłużenia umowy na dwa miesiące (za zgodą kierownika) i w razie zainteresowania wskazującego na konieczność kontaktu telefonicznego.

Przede wszystkim nie sposób powyższej informacji uznać za ofertę w rozumieniu art. 66 k.c. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie oferta jako oświadczenie woli podlega interpretacji zgodnie z art. 65 § 1 k.c. - poddanie temu procesowi pozwala stwierdzić, czy złożone oświadczenie woli jest rzeczywiście ofertą oraz jaka jest jego treść. Oceny złożonego oświadczenia należy więc dokonać przez pryzmat zasad współżycia społecznego oraz ustalonych zwyczajów, uwzględniając przy tym okoliczności złożenia oświadczenia. Oferta powinna zaś być sformułowana w taki sposób, aby umowa mogła dojść do skutku bez przeprowadzania dalszych negocjacji, stopień szczegółowości zależy zaś od charakteru umowy do zawarcia której dążą strony. Z uwagi na związanie treścią przez oferenta - jej treść musi być starannie zredagowana. Warunki ofert muszą być sformułowane precyzyjnie i nie mogą pozostawiać niedookreślonych danych. Oferta powinna wyrażać stanowczą wolę zawarcia umowy. Oznacza to, że wyrażona w niej propozycja zawarcia umowy powinna być tak sformułowana, że do zawarcia umowy potrzebne jest wyłącznie oświadczenie o przyjęciu oferty wprost. Jeżeli strona oświadcza wyłącznie ogólny zamiar zawarcia w przyszłości określonej umowy, nawet precyzując jej postanowienia, nie jest to oferta w rozumieniu art. 66 § 1 k.c. Oferta powinna określać przedmiotowo istotne elementy umowy (essentialia negotii), a więc te postanowienia, które decydują o istocie danej umowy, indywidualizują ją pod względem prawnym spośród innych umów (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 września 2013 roku, I ACa 251/13, L.). Przedmiotowa wiadomość tekstowa stanowiła jedynie swobodnie udzieloną informację, która nie wyrażała woli stanowczego zawarcia umowy w przyszłości. Nie określono w niej wszystkich elementów przedmiotowo istotnych umowy.

Ponadto, należy wskazać, że strony nie zawarły umowy przedwstępnej o jakiej mowa w art. 389 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem umowa, przez którą jedna ze stron lub obie zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy (umowa przedwstępna), powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej. Podkreślić przy tym należy, iż zakres odszkodowania w przypadku, jeżeli strona zobowiązana do zawarcia umowy przyrzeczonej uchyła się od jej zawarcia, ogranicza się do naprawienia szkody w granicach ujemnego interesu umownego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 marca 2019 roku, I ACa 739/18, L.). W toku niniejszego postępowania nie wykazano jednak, aby pozwana spółka zobowiązała się do zawarcia z powodem umowy w przyszłości. Nie potwierdzają tego ani zeznania świadka A. B. ani też zeznania świadka A. W.. Z uwagi na specyfikę pracy tymczasowej, która z natury rzeczy obejmuje prace o charakterze sezonowym, okresowym, czy też doraźnym, stosownie do zapotrzebowania danego klienta, powód nie miał podstaw, aby oczekiwać, że zostanie zatrudniony na kolejny okres. Z uwagi zmienne zapotrzebowanie na usługi ze strony pracowników tymczasowych przez kontrahenta, pozwana nie mogła zagwarantować powodowi stałości zatrudnienia nawet w dwumiesięcznej perspektywie czasowej. W związku z tym należało uznać, że pozwana spółka nie ponosi odpowiedzialności w granicach ujemnego interesu umownego. Stosunek cywilnoprawny pomiędzy stronami ustał wskutek upływu okresu, na jaki umowa została zawarta.

Godzi się również zauważyć, że pozwana spółka nie dokonała nieuzasadnionego rozwiązania umowy o świadczenie usług w drodze wypowiedzenia, ani też jak wskazano nie uchyłała się od zawarcia umowy przyrzeczonej, skoro nigdy nie doszło do zawarcia umowy przedwstępnej. O szkodzie w majątku powoda można mówić jedynie, gdyby pozwana bezprawnie wypowiedziała umowę bądź wbrew istnieniu zobowiązania wynikającego z umowy przedwstępnej uchyłała się od zawarcia umowy przyrzeczonej. Jednak w takim wypadku, szkoda ograniczałaby się jedynie do wysokości wynagrodzenia możliwego do uzyskania u osoby trzeciej, z której to możliwości powód

by zrezygnował, licząc na zawarcie umowy przyrzeczonej. To właśnie odróżnia odpowiedzialność za niewykonanie umowy przyrzeczonej od odpowiedzialności za niewykonanie umowy przedwstępnej.

(roszczenie o zadośćuczynienie)

Bezzasadne okazało się również roszczenie powoda o zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł. Jak wskazuje się w orzecznictwie w przypadku odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnik odpowiada za szkodę majątkową, nie ponosi jednak odpowiedzialności za szkodę niemajątkową, reżim odpowiedzialności kontraktowej nie przewiduje roszczenia o zadośćuczynienie. W prawie cywilnym zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przysługuje tylko w wypadkach wyraźnie przewidzianych w ustawie. Gdyby podstawy prawnej poszukiwać w ramach odpowiedzialności za szkody z tytułu czynów niedozwolonych, czyli artykuł 415 k.c. i następnie, to w myśl artykułu 445 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, ponadto zadośćuczynienia można żądać w razie naruszenia dobra osobistego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 lutego 2018 r., I ACa 813/17, L.). Niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania umownego może w pewnych wypadkach także być deliktem. W takiej sytuacji poszkodowany, może w ramach określonego reżimu, dochodzić stosownych roszczeń. Jednak w niniejszej sprawie nie sposób zarzucić pozwanej spółce, aby dopuściła się czynu niedozwolonego. Jak już bowiem wskazano powyżej podjęte przez nią czynności – w odpowiedzi na wezwanie komornika – były zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, stąd nie sposób przyjąć, aby działanie pozwanej było bezprawne, a tym samym rodziło jej odpowiedzialność deliktową.

W świetle zebranego materiału dowodowego nie sposób także uznać, aby zaistniały przesłanki do przyznania zadośćuczynienia za krzywdę na podstawie art. 445 k.c. bądź art. 448 k.c. Abstrahując od tego, że odpowiedzialność sprawcy w obu przypadkach uzależniona jest od bezprawności, to zważyć należało, że w toku niniejszego postępowania nie wykazano żeby pozwana spółka dopuściła się czynu powodującego uszkodzenie ciała bądź wywołującego rozstrój zdrowia, bądź też dopuściła się naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powoda. Podkreślić należy, iż w przypadku oparcia dochodzonego roszczenia o zadośćuczynienie na przepisach dotyczących ochrony dóbr osobistych (art. 23, 24 i 448 k.c.), na powodzie spoczywa ciężar wykazania, że doszło do naruszenia skonkretyzowanego przez powoda dobra osobistego z winy sprawcy, a także powinność wykazania zakresu krzywdy i istnienia normalnego związku przyczynowego między czynem sprawcy i uszczerbkiem niemajątkowym doznany przez powoda wskutek zachowania sprawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2018 r. I CSK 237/17, L.). W oparciu o zebrany materiał dowodowy w postaci zeznań świadków oraz dokumentów, należy wskazać, że pracownicy pozwanej spółki zachowywali się wobec powoda w sposób profesjonalny, w sposób rzeczowy odpowiadali na jego liczne pisma i wezwania, spełniali jego żądanie o wydanie dokumentów. Nie sposób dopatrzeć się w postępowaniu organów czy pracowników pozwanej spółki jakichkolwiek zachowań, które możnaby uznać za naruszające godność, czy prywatność powoda. Z kolei, przesłankami zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie na art. 445 §1 k.c. jest wyrządzenie krzywdy w postaci: uszkodzenia ciała, wywołania rozstroju zdrowia, naruszenia wolności lub integralności seksualnej czynem niedozwolonym. W toku niniejszego postępowania powód nie wykazał, aby swoim zawinionym działaniem bądź zaniechaniem pozwana spółka dokonała naruszenia jednego z wymienionych powyżej dóbr osobistych. Zważyć należy, iż reakcja powoda na zajęcie wierzycelności polegająca na zdenerwowaniu, stresie była normalną reakcją człowieka dowiadującego się o zajęciu komorniczym, nie można w tym przypadku mówić o wywołaniu rozstroju zdrowia.

(koszty procesu)

W punkcie III. wyroku na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie Sąd zasądził od przegrywającego niniejszy spór powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu. W pozostałym zakresie Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składają się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 3600 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265, t.j.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. W ocenie Sądu obecna sytuacja materialna powoda nie pozwala na pokrycie przez niego kosztów w pełnej wysokości. Sąd uznał jednak, że powód jest w stanie pokryć przedmiotowe

koszty w części, tj. w zakresie kwoty 600 zł. Decydując się na wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie, powód mógł liczyć się z obowiązkiem zwrotu stronie przeciwnej kosztów procesu, zwłaszcza że zwolnienie od kosztów sądowych pozostaje bez znaczenia dla obowiązku zwrotu stronie przeciwnej kosztów niezbędnych do celowej obrony, co jest zasadą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania cywilnego. Nadto, zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.